

הרקדנית

בתפקיד של מישפטנית

לפני שש שנים הופיעה על הבר תגלית ארוכת-רגליים, שניכר בהן כי עוד ירבו לדרוך על כימות הקולנוע. אן רייקינג, רקדנית ו-שחקנית תיאטרון, שהופיעה לראשונה בקולנוע בסרט סרט, הדהימה את העין בריקוד מזהיר בכל הג'אז הזה. עיניים ירוקות ענקיות, חושי הומר שופע ורגליים בלי סוף הסבירו את מקומה הקבוע על כימות ברודוויי עוד לפני התהילה בקולנוע.

למרבה הצער, כסירתו האחרון של בלייק אדוארדס, מיקי ומוד (ראה עשן), רייקינג אינה רוקדת כלל, כי אם מגלמת את אשתו ה-מישפטנית של שדרן-הטלוויזיה דארלי מור. אף שהקאריירה שלה עומדת בראש מעייניה, היא מאוהבת ללא תקנה כבעלה ומוכנה לסלות לו כעקרת-בית ממוצעת לכל דבר.

סיטואציה ביגמיסטית לכך מאמונתה השלמה בנימאי בלייק אדוארדס לא יכלה רייקינג לעמוד בפיתוי ובקסמיו של הפארטר הראשי שלה, דארלי מור. מה, לדעתה, עושה את הקסם שאי-אפשר לעמוד בפניו אצל מור, שאינו בדיוק התגלמות סופרמן עלי ארמות? כיצד זה יתכן ששתי נשים מפוכחות נופלות כאותה הרשת?

"סיבות רבות לכך", קובעת רייקינג, "ראשית הוא כן מאוד, מקורי מאוד, ובעל מידה עצומה של רוח. הוא כליך נחמד גם כלפי אשתו וגם כלפי אהובתו, שאף אחת מהן אינה מסוגלת לכעוס עליו."

הוא מצחיק מאוד, וגורם לאנשים שסכבתו להרגיש טוב. וכל אדם הגורם לאחרים להרגיש טוב עשוי להתחבב על כולם בלי בעיות."

האם, לדעתה, מסוגל גם הקהל להאמין בסיטואציה ביגמיסטית כמו זו שבסרט? "אני מאמינה שהגיבור, כלומר בעלי בסרט, אכן אוהב גם אותי וגם את יריבתי במלוא הכנות. אני גם מאמינה שהשתיים אוהבות אותו ומוכנות ללדת את ילדיו. אני חושבת שזו סיטואציה אמורה, אפילו שהיא נראית כמעט בלתי אפשרית. גם כשהסרט הופך להיות יותר ויותר

אן רייקינג ב-מיקי ומוד שותקת

מטורף, ומגיע למעמד המפורסם של בית-החולים, שם מתרוצץ דארלי מור כאחוזיקה בין שני החרדים, שבו ילדות שתי נשותיו, הנושאות את שמה, אך לא יודעות האחת על השניה.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: אמדיאוס, כרמן, היו זמנים באמריקה, מטרופוליס, מאחורי הסורגים, אני הול, **ירושלים:** אמדיאוס, **חיפה:** מטרופוליס, אמדיאוס, כרמן.

להיולד בריבוע

2010 (תל-אביב, ארצות-הברית) - הסרט הזה צריך להיות המשך עלילתי לאודיסאה בחלל אם כי, לדיברי הבימאי פיטר הייאמס,

ללא היומרות הפילוסופיות שהיו לסרט של קובריק. מדובר כאן במישלחת משותפת, רוסית-אמריקאית, היוצאת תשע שנים אחרי המטע שתואר בסרט הראשון, כדי לברר מה עלה בגורלה של ספינת החלל דיסקוברי שנתרה בשיממונה, אי-שם ליד כוכב-הלכת צדק, ומה קרה לאנשי-צוותה או לפחות לאחרון שבהם, פראנק באומן, שעבר כזכור תהליך מיסטי של לידה מחדש בסוף העלילה הקודמת.

הבסיס הוא גם, במיקרה זה, ספר של ארתור קאלרק, אולם כפי שהספר הזה תורגם לסרט הוא נראה פשטני ושיטחי למדי. לפי הסרט הזה, כל מה שקרה במסע הקודם לחלל לא היה התמודדות בין אינטליגנציה מיכנית, של מחשב, לאינטיגנציה אנושית, אלא פשוט טעות בהזנת הנתונים שלפיהם פעל האל 9000, המפורסם שבין כל המחשבים שהופיעו פעם בקולנוע.

גם שאלות אחרות, כמו שיתוף-הפעולה בין הגושים, זוכות כאן להסבר בנאלי מאותו הסוג. הרוסים מסוגלים להניע כלי-רכב לכוכב המרוחק, אבל האמריקאים הם היחידים שיכולים לקרוא שם את האינפורמציה. לכן, למרות היריבות, מסכימים הגושים להניח את הנשק לזמן קצר, אשר לגורלו של פראנק באומן - זה נותר עדיין במישור המיסטי, כאשר השחקן שגילם אותו בסרט של סטאנלי קובריק, קיר דאליה, מופיע כאן מדי פעם בכל מיני גילים והתגלמויות, ללמד שהוא נמצא

בוב באלאבן: מה קרה להאל?

עתה באיזה מימד אחר, משם הוא צץ כדי להזהיר את בני מינו לשעבר, כי אל להם לדרוך במקום שבו עדיין אינם ראויים ורצויים.

כל זה די ממוקפך ומעורפל מבחינה רעיונית, ומה שנותר, אם כן, זהו הצד החזותי. כרגיל, הוליווד שולטת להפליא בכל מיגזר האפקטים המיוחדים, שום דבר לא נחסך כאן כדי להעניק חוויה לעיניים, וכדי להפיח בהרפתקת-החלל מידה של בסיס מדעי איתן ככל האפשר, להגברת האמינות. בשטח הזה אין מי שיתחרה עם האמריקאים. חבל שהאנשים אינם מרתקים ומעניינים כמו המכשירים שהם מפעילים.

ההר הוליד עכבר

מיקי ומוד (מגורבי, תל-אביב ארצות-הברית) - אין ספק שזהו המצחיקון העצוב ביותר שילד הבימאי בלייק אדוארדס אי-פעם.

מי שעשה את הסאטירה הפרועה מהומה בהוליווד ואת הסאטירה האלגנטית ויקטור ויקטוריה, זקוק כנראה באופן דחוף לזריקות ההצערה של הגברת אסלן מרומניה, שאם לא הסגילות, מה יכול להסביר את בחירתו בתסריט של ג'ונתן ריינולדס לבימוי כבד-נתנועה ומסורבל בסירתו האחרון מיקי ומוד?

הסיפור לא מקורי ביותר, אך אפשרי כנקודת התחלה: שדרן טלוויזיה לענייני-רקק חולם בכל מאודו להיות אב למישהו מרובת-ילדים, אך אשתו האהובה והנערצת (אן רייקינג) מגורה יותר על-ידי הקאריירה שלה מאשר על-ידי המאגנטים של בעלה. בעוד שהיא טסה כשמיזודת-עסקים בחיקה, מוצא הגיבור ניהומים מוסיקליים ואחרים בזרועותיה של נגנית-צ'לו מקסימה ורומנטית ללא תקנה (אמי אירווינג). כמעט כמו שזה עלול לקרות בחיים, נכנסות השתיים להריון כמעט באותה השעה, אבל שלא כמו בחיים, הגבר (דארלי מור) אינו צריך להחליט. הוא יכול, אליבא דתסריטו של ריינולדס, לחיות עם השתיים לכל אורך הריונו. בלי שאף אחת תריח את ניהוחה של השניה, ואפילו להתחתן עם אהובתו, כשהוריה של אשתו רואים אותו בביגדי-חתן ליד הכנסיה ובולעים את הצפרדע

אמי אירווינג ודאדלי מור: מה קרה להם?

המפרפרת שהוא מאכיל אותם, וגם את הצופים התמימים, אם לא ירגישו מבוכה אדירה למראה סצינה עלובה זו. אומנם יש רגע אחד הגובל בטירוף שאפשר לסלוח לו - כשהשתיים אן רייקינג (החוקית הוותיקה) ואמי אירווינג (החוקית החדשה) יולדות בעת ובעונה אחת בשני חדרים נפרדים לאותו הבעל - אבל הצחקה אחת אינה מולידה מצחיקון שלם.

תל-אביב

*** **אמדיאוס** (לב, ארצות-הברית) - מוצג גם במיטשל, ירושלים ובאורה, חיפה) מי שרוצה להיווכח מה מזכה סרט בשמונה אוסקרים שלמים יכול לעשות זאת בסרטו הנפלא של מילוש פורמן (פרס הבימוי והסרט), להתפעל מן השחקן הראשי מארי אברהם בתפקיד סאלירי, ומכל המעלות האחרות. אחת הפעמים הנדירות שמחזה לא רע הופך לסרט מעולה.

*** **היו זמנים באמריקה** (צפון, ארצות-הברית) מחווה של סרג'ו ליאונה לאמריקה של מהגרים, במיקרה זה מישפחות של גאנגסטרים יהודים במשך מישים שנה. תמונות קולנועיות שאי-אפשר לשכוח ושני שחקנים בראש הצוות - רוברט דהנירו הטוב כתמיד וג'יימס וודס, ההפתעה של הסרט.

*** **מאחורי הסורגים** (תכלת, ישראל) - המפסיד בכבוד של האוסקרם וההישג הגדול ביותר של התעשייה הישראלית. יחסים מתחרדים בכלא בין ערבים ליהודים, רוח האדם מנצחת.

*** **מטרופוליס** (פריז, גרמניה-ארצות-הברית) - מוצג גם בקרן-אור המיוחד בחיפה) - גירסה ערוכה מחדש של 'יצירת-המופת המפחידה של פריץ לאנג משנת 1926, חוויה חזותית מרהימה, העומדת במבחן הזמן, עם מוסיקת-דיסקו בתיימו, מאת ג'ורג'יו מורודר.

אן רייקינג (מימין) ב-בל הג'אז הזה רוקדת